

Sygn. akt XI W 1756/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Monika Filaber, Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 6 listopada 2018 roku, 4 stycznia 2019 roku, 7 marca 2019 roku w W.

sprawy przeciwko **M. P.**

synowi P. i E.

urodzonemu (...)w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 12 maja 2017 r. około godz. 12:40 w W. na drodze publicznej ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 P., w ten sposób, że kierując samochodem marki A. R. nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas omijania zaparkowanego pojazdu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki J. nr rej. (...), nadjeżdżającym z kierunku przeciwnego, powodując uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2017 r., poz. 128, zm.)

I. obwinionego M. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. płytę ujętą w wykazie na k. 18 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 119 § 1 kpw, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem części wydatków postępowania, zaś w pozostałym zakresie zwalnia obwinionego od zapłaty kosztów postępowania.

Sygn. akt XI W 1756/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2017 roku około godziny 12:40 w W. obwiniony M. P. poruszał się pojazdem marki A. R. nr rej. (...). Znajdując się na ulicy (...) na wysokości numeru 50, rozpoczął manewr omijania zaparkowanego w tym miejscu w sposób niedozwolony pojazdu marki O. I.. W tym samym czasie przeciwnym pasem ruchu poruszał się P. S., kierujący samochodem marki J. nr rej. (...). W trakcie wykonywania manewru omijania przez obwinionego, wjechał on na

pas ruchu, po którym poruszał się P. S., wskutek czego zderzył się swoim pojazdem z nadjeżdżającym z kierunku przeciwnego samochodem marki J..

Obwiniony nie zachował podczas wykonywania tego manewru należytej ostrożności, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. P. S. nie zachował ostrożności i bezpiecznej prędkości dostosowanej do ograniczonego zakresu widoczności na drogę. Do kolizji przyczynili się obaj wskazani wyżej kierujący.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego M. P. (k. 77-78);
- zeznania świadka P. S. (k. 25);
- notatkę urzędową (k. 1-2);
- szkic miejsca wypadku drogowego (k. 3);
- protokoły oględzin (k. 4-6);
- oględziny materiału filmowego na płycie CD (k. 15), dokonane na rozprawie (k. 78),
- opinię biegłego (k. 89-127, 146).

Obwiniony M. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dojeżdżając do miejsca, w którym stał zaparkowany samochodu marki O., ustawił się tak, aby przystąpić do manewru omijania tego pojazdu. Z naprzeciwka jechały trzy inne auta. Kiedy przejechały, obwiniony widział kierującego pojazdem J., który po przepuszczeniu pieszego bądź rowerzysty znajdującego się na przejściu powoli ruszył. Odległość między pojazdem obwinionego a pokrzywdzonego wynosiła około 35 metrów. Wówczas, obserwując małą prędkość z jaką ten samochód się porusza, obwiniony zdecydował się ominąć zaparkowany pojazd O. I., uznając że zdąży ten manewr wykonać. Będąc w połowie jego wykonywania, dostrzegł że kierowca J. bardzo szybko przyspiesza i jest ryzyko, że dojdzie do zderzenia i wtedy nastąpiła kolizja. Do zakończenia manewru omijania i powrotu na właściwy dla kierunku obwinionego pas ruchu zabrakło mu 2-3 sekund.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stanowisko obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczność, że M. P. jest sprawcą wykroczenia z art. 86 § 1 kw znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach P. S. oraz opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych A. A..

Sam fakt zdarzenia drogowego z udziałem przedmiotowych pojazdów w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie nie jest sporny. Znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka P. S., dokonanych bezpośrednio na rozprawie oględzinach materiału filmowego z płyty CD (k. 15), na którym utrwalony został manewr omijania wykonywany przez obwinionego, a także w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji interweniującego na miejscu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia (k. 1-2) oraz w protokołach oględzin pojazdów (k. 5-6).

Z zeznań świadka P. S. wynika bez żadnych wątpliwości, że doszło do zderzenia podczas wykonywania przez obwinionego manewru omijania zaparkowanego pojazdu, podczas gdy świadek poruszał się przeciwnym pasem ruchu. W tym zakresie zeznania świadka są jasne, pełne i logiczne. Są wiarygodne także z uwagi na wnioski uzyskanej przez Sąd opinii biegłego.

Biegły sądowy do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. - po analizie zebranego materiału dowodowego, w tym mając na uwadze ujawnione strefy uszkodzeń w samochodach A. R. i J. oraz efekty wykonanych na potrzeby opinii symulacji - wskazał, że do powstania kolizji przyczynili się obaj jej uczestnicy, jak również kierowca O. I., który zostawił pojazd w niedozwolonym miejscu. Obwiniony swoim zachowaniem nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru omijania zaparkowanego w sposób niedozwolony samochodu O. I.. Przy czym wskazania wymaga, że obowiązek ten nie jest warunkowany jakimikolwiek okolicznościami (bez względu na prawidłowe bądź nieprawidłowe zaparkowanie innego pojazdu – w każdych okolicznościach kierujący omijający inny pojazd musi zachować ostrożność, która uchroni go od kontaktu między pojazdami, a w konsekwencji przed kolizją). Zdaniem biegłego obwiniony nie kierował się zasadą ograniczonego zaufania do kierującego J. i nie udzielił mu należytego pierwszeństwa przejazdu pasem ruchu odpowiednim dla jego kierunku ruchu, błędnie zakładając, iż to on ustąpi mu pierwszeństwa. Gdyby obwiniony powstrzymał się od podejmowania manewru omijania, celem udzielenia należytego pierwszeństwa kierującemu samochodem J., to uniknąłby nastąpienia zdarzenia. Nieprawidłowość w zachowaniu pokrzywdzonego polegała zaś na niezachowaniu ostrożności i bezpiecznej prędkości dostosowanej do ograniczonego zakresu widoczności na drogę zaparkowanym w sposób niedozwolony samochodem O..

Biegły swoją opinię pisemną podtrzymał w toku rozprawy, rzeczowo uzasadniając powzięcie końcowych wniosków.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego A. A.. Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Sąd obdarzył wiarą pozostałe protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione i które były podstawą ustalenia stanu faktycznego. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu M. P. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mieć należy na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionego było stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa, karaną za wykroczenia drogowe (informacje z K. i (...) k. 138-139).

Mając na uwadze powyższe - Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 zł – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Płyte CD z zapisem nagrania z monitoringu, ujętą w wykazie na k. 18 pozostawiono w aktach sprawy.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 700 zł, obejmujące część kosztów opinii biegłego (która łącznie kosztowała 1315,06 zł). W pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw Sąd zwolnił obwinionego od zapłaty kosztów postępowania, mając w tym miejscu na uwadze w szczególności fakt, że także pokrzywdzony przyczynił się do zaistnienia przedmiotowej kolizji drogowej.